

Marijin List

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinnoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali so v dinaraj: Utroša Treza, Žižki, 5, Glavač Marija, Beltincih, 10, Žalig Janoš, Črensovci, 4, N. N. 20, Žižek Verona, Črensovci, 30, Mme. Madeleine, Francija, 41.25, Antolin Mihal, Kula, 24.75, Zelko Jožef, Francija iz Odranec, 36, Vučko Kata, Francija, 10, Gaser Marija r. Gjörek, Črensovci, 10, Zver Magda, Nemčija, 5, Sreš Marija, r. Filip iz Bratonec 1. V Ižakovcih nabrano 11.50, N. Beltinci v zahvalo 10, v Beltincih nabrano 20, Šaruga Jožef, Sv. Sebeščan, 50, Kohek Martin, Trnje, za srečno vrnitev iz Francije, 10, Čurič Treza, Trnje v zahvalo 4, obresti 4597.87 Din. — Izdali smo: Stroški ček. urada 86.83, davek, Črensovci, 65, na cerkev v Črensovcih, 9, koleki, stroški pri hranilnici dravske banovine 32.62, Smilenim srcem, tiskovine (5000) pri g. Hahn 850 Din. — Oča sirot povrni vsem obilno. O d b o r.

Molimo za pokojne vojake sledeče vzdihaje konči ednok vsaki den, dokeč ne pride na svet popolen mir.

Jezuš, Marija, Jožef! (Trikrat)

Jezuš tebi živem, Jezuš tebi vmerjem, Jezuš, tvoj sam živ i mrtev! (Trikrat)
Hvaljeno, željeno, ljubleno bodi Srce Jezuša v podobi kruha skrito vsaki čas na oltari do konca sveta! (Ednok)

Te kratke molitvice so obogačene z velikimi odpustki i te darujemo bar ednok na den za pokojne vojake. Gotovo nišče na zemli ne žele na te liko miru, kak ga želejo tiste duše, štere so se v nemiraj bojne odselile z toga sveta i v očistišču čakajo na večni mir. Bog molitve tistih, ki so grozote boja skušili i ki ešče trpijo, da zadostijo božoj pravici, rad posluhne. Posluhne pa tudi nas, To pa bo rodilo dvojni hasek, mir dobijo pokojnih vojakov duše i mir nam sprosijo na zemli.

LETO 35.

8. OKTOBRA 1939.

ŠTEV. 10

*ZDRAVA, MILOSTI PUNA, GOSPOD JE S TEBOV,
BLAGOSLOVLENA SI TI MED ŽENAMI. (Luk. I. 28.)*

Oktober! Mamika, Tvojega svetoga čisla, svetoga rožnoga venca mesec. Pletemo ti te rožni venec za Matercerkev, za tak jako, tak močno stiskano Jezušovo zaročnico, Matercerkev, štera je družba vseh duš, ki verjejo Jezušovo sveto vero i se krepijo ž njegovimi svetimi sedmerimi svestvami. Ta cerkev je nevtopena, brezgrešna zaročnica tvojega Jezusa, ki njoj je glava. Da bi kotrige, me duše, tudi nikdar svetejše i tebi spodobnejše postale, prosimo tvojo pomoč po svetom čisli. Vsikdar svetejše! O keliko faling, pomenjkanj, nedostatkov je v naših dušaj, čeravno se nam je z tvojov močjov že ravno posrečilo greh, konči veliki greh ztrebiti ž njih. Ti, dobra Mamika, najsvetejša hči Oče, nesi nikdar nikše falinge mela. Ti nesi bila razmišljena v molitvaj, kak smo mi, gda se toti borimo proti razmišljenosti, pa ne junaško. Tvoja radost je bila zmerna, naša kelikokrat, čeravno ne grešna, vendar pretirana. Jezuš žele, da bi si jo omejili, i mi se ne pobrigamo za njegove žele. Tvoja žalost je bila vdana i nikdar ne prestopila meje potrnosti, kak naša pri malih neprilikaj to napravi. Ti si bila popolna v jeli i pili, vsikdar si se zatajila po božoj voli. Mi čeravno nesmo nezmerni, zatajüvanja skoro ne poznano. Pa kak žele to Jezuš. Ve jasno pravi, da samo z zatajüvanjom združena molitev prežene hüdoga duha.

Pa sto no stokrat nam kaj sfali v naših duhovnih opravilaj den za dnevom. Tebi, sladka Mamika, nikdar nikaj ne zmenkalo Zato te prosimo v globokoj poniznosti, tvoja dečica, nadomesti naše falinge, naše nedostatke, naše pomenklivosti s svojov popolnostjov, Kralica svetoga Rožnoga venca, naša draga Mamika. Mi bomo te mesec goreče pleli tvoj rožnivenec i se vadili v popolnosti, ti nas pa podpiraj v naših borba, da zmagamo.

Kralica venca Rožnoga,
Podpri človeka grešnoga,
Pokrij slabosti njegove,
Da bodo vse ozdravlene.

Srčen.

Z NEBES POSLANI PRIJATEO.

Lübezen boža do nas je tak velika, da se je Bog ne zadovoljio s tem, da nam je dao vse stvorjene stvari, naj bi nam pomagale k našemi končnomi cili, nego je tudi angelom zapovedao, da nas branijo, da nas vodijo po poti zveličanja, da nas razsvetljujejo, da nam služijo.

Bog je to zato včino, da priskoči na pomoč našoj slabosti. „Svojim angelom je zapovedao, da te čuvajo po vseh tvojih potaj. Na roke te bodo vzeli, da gde ne zadeneš na kamen s svojov nogov.“ (Ps. 90, 11.)

Bog nam je pa angela čuvara tudi zato dao, ar hüdobni dühovi zmerom delajo na to, kak bi nas pogübili.

Sv. Cerkev nas vči, da je Bog vsakomü človeki dao angela čuvara, ar šče, da se vsi zveličajo. Dao je vsakšemi človeki posebi ednoga angela za čuvara, čeravno bi eden mogeo celi narod očuvati i obraniti.

Bog je dao angela čuvara ne samo vernikom, nego tudi krivovercom i celo poganom. Dao ga je ne samo dobrim, nego i lagojim. Dao ga je Bog ne samo odrasčenim, nego tudi malim včasi po rojstvi. Zato nas opomina Zveličar, da ne zaničavamo nikoga od maličkih.

Bog je dao angela čuvara celo tistim, za štere zna, da bodo celo svoje življenje zametavali vse njegove opomine.

Določo je Bog, kak znamo iz življenja sv. Cerkve, angela čuvara ne samo posameznim ljudem, nego celo pokrajinam, župnijam, poglavarom. Zato je sv. Ivan Berchmans najprve pozdravo angela čuvara tistoga človeka, k šteromi je prišeo. Blaženi Peter Faber je srčno pozdravo i zvao na pomoč angele čuvarke tistoga sela, varaša, tistih prebivalcov, kam je prišeo.

Veliki cerkveni vučenjak Suarez, našteva osmero dobrot, štere vsaki človek dobiva od svojega angela čuvara.

1. Odvrača od nas nevarnosti za telo i düšo.

2. Razsvetljuje nas, vči pa nagible nas na dobra dela.

3. Odvrača hüdoga düha, da nam ne vzbüja nečistih misli.

4. Prikazüje naše molitve Bogi.

5. Moli se za nas.

Angel čuvar nas vodi k Jezuši.

6. Kara nas, če smo se pregrešili.

7. Stoji pri smrtnoj posteli i nas tolaži v zadnji borbi.

8. Sprevaža nam dušo v nebеса ali pa v purgatorium, gde jo večkrat tolaži i gda je očiščena, jo odpela v nebo.

Angeo čuvar je tvoj največji prijateo. On ti zkažuje vse te dobrote, nego ne sili te. Glej, da ga ne odbiješ! Či ga ne poslušáš, si zavrženi i za vse veke zgubiš angela čuvara, ar on v pekeo nikoga ne sprevaža.

Angeli čuvari nas čistijo, razsvetljujejo i spopolnjavajo.

Čistijo nas od nečistoče pa od vsakoga greha s tem, da se za nas molijo i nas nagiblejo, da molimo, da čtmo i poslušamo reč božo, da prejemamo sv. Svestva, da se ogiblemo grešne prilike.

Razsvetljujejo nas s svojim notrašnjim navdihavanjem. Hrabrijo nas na jakost i na dobra dela.

Spopolnjavajo nas s tem, da nas nagiblejo, naj se z Bogom zjedínimo v molitvi i z dobrimi deli.

Angeli čuvari predstavljajo Bogi naše molitvi i dobra dela, kak je to pravo Tobiji arkangeo Rafael.

Pomisli, kak vzvišena so dobročinstva, štera vsaki den prejemaš od svojega angela čuvara! Spomni se v vseh skušnjavaj i težavaj, da si ne sam. Angeo čuvar se bori za tebe.

R. J.

ANGELČEK MOJ.

Varivač angel moj
vsikdar me brani,
vedno pri meni stoj,
trdno na strani.

Nemam več nikoga
v etoj dolini;
čuvaj me hūdoga
v toj zapuščini.

Preveč je jalen svet,
ves zapelivec,
zanke na vsako sled
devle skažlivec.

Težko je mladomi
čisto živeti,
žmetno je staromi
tol'ko trpeti.

V zlato perotico
skrij me i brani,
mene sirotico,
naj me ne vkani.

Varivač angel moj,
vod' me za roko,
iti ščem jaz s teboj
v nébo visóko.

R. J.

SPOVED

V SLOVENSKO-ANGLEŠKOM JEZIKU.

Oprošeni od naših naročnikov i njihovih domačih, damo za slovenske delavce v Angliji, Canadi i Severnoj Ameriki do rok nižji pripomoček za spoved. Angleško prestavo je napisao preč. g. Horvat Franc, oskrbnik fare v V. Dolencih.

Navodilo.

To spitavanje dušne vesti nūcaš pri spovedi samoj. Pri pripravlanji na sveto spoved dobro pregledni vse niže naštete grehe i šteroga znaš, da si včino, tistoga numero pokaži s prstom i ga povej slovenski. Spovednik bo vido, šteri greh ti kažeš s prstom. Tistoga tudi on ma v angleškom jeziki zapisanoga.

Pri smrtnom grehi moraš povedati število, kelkokrat si ga včino. Zato s prstom pokaži bar približno število.

Navodilo za spovednika.

Spovem se slovenski i s prstom pokažem kaj i kelikokrat sem grešio.

Sem oženjeni.

Sem samski.

Moja zadnja spoved je bila pred meseci... (pokaži s prsti.)

Spovedna pobožnost.

Molitev k sv. Dūhi.

Pridi Dūh sveti, presveti i okrepi me, da vse svoje grehe prav spoznam i z celoga srca obžalūjem, odkrito se ž njih spovem pa se zaistino pobolšam. Amen.

Zgrūntavanje dušne vesti.

Premisli:

Gda si bio zadnjič pri spovedi?

Si vse grehe povedao i obžalūvao?

Si naloženo pokoro izvršo?

Premisli desetere bože. zapovedi.

Si opūsto vsakdenešnje molitvi?

For the Priest.

I will confess in slovenich and designate with my fingers what and how often I committed a sin. I am married.

I am single.

My last confession was since so many months... (designate with your fingers.)

Confessional Prayer.

Prayer to the Holy Ghost.

Come Holy Ghost, enlighten and strengthen me, that I will correctly remember all my sins, be deeply sorry for them, sincerely confess them, and truly better myself.

Examination of the
Remember: Conscience.

When were you last to confession?

Did you confess all your sins and repent for them?

Did you perform your penance?

Examination of the Ten
Commandment.

Did you miss your daily prayers?

Si pobožno molo?

Te ne sram bilo moliti?

Proti drugoj zapovedi.

Si sveta imena nepremišleno izgovarjao?

Si preklinjao?

Proti tretjoj zapovedi.

Si po nedelaj i svetkaj poslušao sv. mešo?

Kak si se oponašao v cerkvi?

Proti štrtoj zapovedi.

Si stariše i naprej postavlene vsikdar bogao?

Si bio proti njim grobijanski?

Si se iz starih i nesrečnih ljudi norca delao?

Proti petoj zapovedi.

Si bio čemerasti i svajljivi?

Si svoje bližnje ošpotavao, bio, jim hūdo želo?

Si z nezmernostjov v jeli škodo svojim zdravlji?

Si bio pijan? Kelkokrat?

Si druge na greh napelavao, i to: na nečistost?

Na preklinjanje?

Si živino mučio?

Proti šestoj i devetoj zapovedi.

Si kaj nečistoga včino, seboj ali drugim i kelkokrat?

Si kaj nečistoga gućao, ali nečiste pesmi spevao?

Kelkokrat?

Si prostovolno kaj nečistoga mislo ali želo? Kelkokrat?

Did you say your prayers with devotion?

Were you ashamed to say your prayers?

Against the Second Commandment.

Did you use the name of God in vain?

Did you curse?

Against the Third Commandment.

Did you attend mass on Sundays and Holydays of Obligations?

How did you conduct yourself in church?

Against the Fourth Commandment.

Did you honor your parents and elders?

Were you rude toward them?

Did you mock your elders and disabled people?

Against the 5th Comandment.

Were you angri and quarrelsome?

Did you mock your neighbors. strike them, wish them evil?

Did you harm your health by eating too much?

Were you drunk? How many times?

Did you lead others into sin, for instance, to impurity to swear?

Did you injure animals?

Against the 6th and 9th Commandments.

Did you commit adulytry to yourself or with others and how often?

Did you speak and sing of impurity? How often?

Did you willing think and wish evil? How often?

**Proti sedmój i desetoj
zapovedi.**

Si kradno? Doma?
Si kradno pri drugih ludeh?
Ka si vkradno i kelko?

Si najdene ali posojene reči
nazaj dao?
Si komi kakši kvar napravo?
Kakšega?
Si koga vkano?
Si vkradnjeno blago kūpo?

Proti osmoj zapovedi.

Si lagao?
Si na koga kaj zmisló?

**Premisli petere cerkvene
zapovedi i sedmere
glavne grehe.**

Si prepovedane dni brez do-
voljenja meso jo?

Si gizdavi bio?
Si skopi bio?
Si nevoščeni bio?
Si preveč ali parovno jo?
Si bio čemerasti i svojeglaven?
Si bio nemaren v molitvi i v
deli?

Zadostačinenje.

Za pokoro zmoli:

- a) tri Zdrave Marije,
- b) pet Očanašov i Zdravih
Marij,
- c) 1, 2, 3 rožne vence,
- d) Lauretanske litanije,
- e) Litanije Srca Jezušo-
voga.

**Against the 7th and 10th
Commandments.**

Did you steal at home?
Did you steal from others?
What did you steal and how
much?
Did you return found and
borrowed goods?
Did you do harm to others?
What kind?
Did you cheat others?
Did you buy stolen goods?

**Against
the 8th Commandment.**

Did you lie?
Did you hear false witness
against others?

**Examination of the Com-
mandments of the Church
and the Capital Sins.**

Did you eat meat on the days
of abstinence without dispen-
sation?
Were you proud?
Were you covetous?
Were you envious?
Were you gluttonous?
Were you angry?
Were you slothful in prayer
and in work?

Penance.

For your penance say:

- a) Three Hail Marys,
- b) Five Our Fathers and
five Hail Marys,
- c) 1, 2, 3 Holy Rosaries,
- d) The Blessed Virgin
Litany,
- e) The Sacred Heart Li-
tany.

PÜKLAVA POBOŽNOST.

Püklavo je tisto, ka ne stoji vednako. Vednakó ne stoji, ka nema dobre podloge, dobroga, trdnoga fundamenta. Püklava je zato tisto pobožnost, štera ne stoji na trdnom fundamenti. I takša je tista, štera ne išče tistoga namena, šteroga je Bog določo.

Kakši namen je pa Bog določo? Samoga sebe, svojo diko, Pobožnost, štera inam cila, je püklava, je kriva. Vse, ka je na sveti, je od Boga. „Vse je po njem včinjeno, l brez l njega je nikaj ne včinjeno, ka je včinjeno.“ (Jan. 1. 3.) „On da vsemi žitvenje l vdih l vse.“ (Djanje ap. 17—25.)

Če pa smo popolnoma od Boga i če vse od njega mamó, je gotovo, da nišče drügi nema pravice nad nami kak samo Bog. Drügoga cila zato človek ne more meti, kak samo Boga. Da če bi Bog človeki drügi cio določo, te bi te vekši bio od Boga. Bog pa nad vse više stoji. Te bi Bog ravnao nemodro. Bog je pa najmodrejši i vse je v modrosti dovršo: „Bog je v modrosti stvoró zemlo i čedno vtrdo nebo.“ (Pril. 3, 19.) „Vse si modro včino.“ (Ps. 103, 24.)

Za nas je tak najveksa čast, vekše nam nišče ne more dati, kak da je naš cio sam večni Bog. Neskončno lepoga, bogatoga, blaženoga Boga, večno živečega i kralüvajočega dosegni i ž njim deliti njegovo blaženost, to je naš namen na zemli.

Izseljenski dühovnik g. Camplin Ivan odhajajo v Francijo. Do Ljubljane so jih sprevaljali i se tüdi od njih poslovili preč. g. Jerič Ivan, dekan i Klekl Jožef, urednik Marljino-ga Lista. Na sliki se deloma vidijo tüdi č. g. Čontola Matjaš, lazarist, naš domačin.

Zato i samo zato smo stvorjeni. Če pa gledamo pobožnosti, nejdemo, da te ne pelajo do Boga, so slabokrvne duše po njih dosta bole, kak so tela slabokrvna. Vnoge duše iščejo samo čustva, da se razjočejo ali razveselijo pri meši, pri predgi, ne pa da se poboljšajo i bliže k Bogi pridejo. Puklava je ta pobožnost. V globočino duha ta ne sega, nego jemle dobro ime pobožnosti. Duša ma neizmerne globočine i Bog guči k njej samo v tej globočinaj. Čustva so pa zvlina na očaj, v zdihtavanji, v joči, v sladkosti. Zato Bog ne more k nam priti i nas posvetiti, kajti on samo v globočini hodi. Da do Boga pridemo, je naša prva dužnost, da ščistimo svojo dušo od vseh grehov, to je, naša prva dužnost je borba proti strastem, ne pa joč i sladkost pri molitvi. Sv. Duh Bog pravi: „*Na nevtepenoj poti spoznam, gda prideš k meni. Hodo sam v nedužnosti svojega srca v sredini doma svojega.*“ (Ps. 100, 2.) Nevtepena mora biti naša duša, te pride k njej Bog.

Prava pobožnost v prvoj vrsti *trebi, krči grehe, falinge, slabosti.* Gda je na gori Tabor sv. Peter želo tri šatore postaviti, ka bi vživao Gospodovo blaženost, njemi té niti odgovora ne dao na to želo, nego njemi malo za tem povedao, gda je z gore prišo, ka ide v trpljenje. Trpljenje, to je borba, je potrebna za posvetitev duše. Brez te nega prave pobožnosti. Borbo moramo voditi proti samim sebi, da dosegneмо Jesuša. To borbo pa gda vodinao, nas v njej podpira sam Bog. Njegov križ je naše krepčilo, njegove rane naše vrastvo, če se poteknemo i ranino pri spadaji.

Ki žive samo na površji duše, ki samo v čütenji išče pobožnost, tisti samo površno vidi i do popune jakosti nikdar ne pride. Prava pobožnost, kak pravi sv. Duh Bog v 83. Psalmi, vrsta 6, zdigne dušo iz te skuzne doline k Bogi. Ne pravi sv. Duh, ka se duša razjoče, ne nego se zdigne iz skuzne doline k Bogi. Brez borbe, vojske je pa to zdigavanje nemogoče. Bodimo velke duše. Velke duše se z velikimi rečmi bavijo. I te velike reči so spopolnitev v jakosti. Ka mi pomaga klečeč opravlati duge molitve, če ne rastem v poniznosti. Moje klečanje ne vzeme Bog za poniznost, če te ne v srci. Boga prosim za odpuščenje velikih pregreškov, sam pa bližnjega male zbodlive reči ne morem prenesti. Gde je tū poniznost, gde je tū duh pokore!? Ne bodimo malenkostni. Velike duše bodimo, velike stopaje delajmo, ne pa deteče, kajti mali stopaji v pobožnosti rodijo male duše. Mali stopaji so iskati čütenje ne pa jakosti.

Nega vekše slabosti pri pobožnosti, kak če ta nema trdnoga čila, okoli šteroga se mora sukati. A te trdni cio je Bog. Bog se pa dosegne samo z premagüvanjom samih sebe. Ki ne vodi borbe proti svojim strastem i svojim nagnenjom, nego samo moli, mogoče se celo gostokrat prečiščava, blodi. Takša duša blodi i svoje blodnje niti v pamet ne vzeme. Pa to je ešče hüjše. Hüša zidana na pesek se podere, pravi Jesuš sam. Pobožnost brez fundamenta, to je brez čila, da se duša spopolni, nema obstanka.

Prle ali sledkar se zruši. Če se takšoj duši ne godi po volji, v kot vrže svoje pobožnosti, svoje bratovčine i je den za dnevom mlačnejša i posvetnejša. Jezuš je pravo: „*Ostanite v meni i jaz vu vas.*“ (Jan. 15, 4.) Jezuš je fundament. Te se nikdar ne zruši. V *Jezuši ostati*, mora biti namen naših pobožnosti. V njem pa ničče ne more ostati, ki nema milošče povečujoče i ne raste v njej. Samo tak ostane Jezuš v meni i jaz v njem. Če nema duša toga trdnoga namena, da raj vmerje kak smrten greh včini i če nema toga trdnoga namena, da za Jezuša vse ostavi, vse premaga, naj samo more rasti v njegovej lubezni, je vsa njena pobožnost suhi list na zelenom drevi Materecerkve.

Nas v pobožnosti razum more voditi, ne pa čutenje. Razum nam pa pravi: Ravnaj se bo rečaj božih. Te se pa etak glasijo: „*Štere je Bog naprej določo*“ — najmre za večno življenje — „*morejo spodobni postati podobi njegovoga Sina.*“ (Rim. 8, 29.) Postanejo pa spodobni tak, če spunijo zapoved, ki se glasi: „*Oblečite se Gospoda Jezuša Kristuša.*“ (Rim. 13, 14.)

Tak se morem držati na zvučaj i na znotraj, kak se je držao Kristuš. To je, vse naše pobožnosti morejo meti za cio i namen, da smo Jezuši spodobni. Skuze neso potrebne, ječanja Bog ne žele, zdihavanje je odveč, sladkosti iskati po Jezušovom zgledi ne moremo, v čistva se pogražati nas ne pripela bliže k Bogi. K njemi nas pripela samo tista pobožnost, štera si v roke vzeme meč i reže ž njim dol z naših duš divjake: gizdo, nasladnost, nezmernost, posvetnost, skopost, prevzetnost, srde i druge te vrste divjakov, šterih število se težko da prešteti.

I gda smo te divjake odrezali, te na njihovo mesto moremo cepiti iz Jezušovoga življenja vtrgnjeno cepje: poniznost, nedužnost, treznost, pokoro, smilenost, velikodušno lubezen do

Naši v Franciji: Naša naročnica, Farkaš Anica z Strehovec, ki je v Francijištopila v samostan, čte naše Novine.

sovražnikov poleg vere, vüpanje i lübezni, v šterih treh moremo v prvoj vrsti rasti. Da če v teh trej rastemo, se vso cepje drü-gih jakosti samo od sebe primle i raste pa obilen sad prinese.

Vseh naših molitev, bratovščin, spovedi, prečiščavanja, ro-manj i drüghih pobožnosti cio i namen sme jedino te eden biti, da smo den za dnevom spodobnejši Jezuši.

Štera pobožnost ne teži za tem cilom i namenom, je pük-lava pobožnost, štera nikdar ne zraste v drevo, ki bi razvelo i sad večnega življenja dozorelo.

MISIJONSKA POROČILA

I.

Prečastiti gospod Klekl!

Sveta Kongregacija de Propaganda Fide me je z dekretom dne 14. junija imenovala in pozdignila za Apostolskega Admi-nistratorja za celo Apostolsko Prefekturo Chaotung, kjer delu-jejo naše Solske Sestre iz Slovenske Bistrice. Moje vstoličenje se je vršilo v nedeljo na praznik Marijinega Obiskovanja in res se mi je zdelo, da je Marija obiskala svojega najbolj nevrednega sina iz naše male in tako siromašne prekmurske krajine. O da bi le me pogosti s svojim värstvom in pomočjo obiskovala in mi pomagala v vodstvu tega misijona, katerega vso breme sedaj leži na mojih ramah. Velika je odgovornost i pred Bogom i pred Sveto Stolico in zato potrebujem mnoge njene pomoči. Prečastiti gospod, priporočam se vam v vaše svete molitve in dajte me še drugim pobožnim osebam priporočiti v molitve, da bi tako res z božjo pomočjo mogel kaj dobrega storiti za ta narod. Koncem julija bomo sestavili statistiko dela in vam bom poslal v pregled tudi eno kopijo.

Vas zelo lepo in udano pozdravljam in vam ostanem ved-no globoko hvaležen za vso vašo duševno vzgojo kot nekdanji moj duševni pastir. Spominajoč se vas zvesto med sveto darit-vijo vám ostanem ponižno vdani v Presvetem Srcu Jezusa in Marije Bražmadežne

Jožef Kerec, S. S.

Apostolski Administrator za Chaotung

II.

„Dvema deželama je posvečena moja lübezen, Assami pa Bengaliji. Kak naj bi Kristuš Krao zavladao tüdi tema dvema deželama? Če gledam naravne zavore, ki zavirajo Kristušovo kralüvanje, moram praviti, da so v Bengaliji vekše. Ne samo, da je Bengalija vekša kak Assami, tüdi drüge z ovare so vekše.

Velika z ovira za misijonarenje sta islam (türska vera) i hinduizem (indijska vera). Islam je tak razširjen v Bengaliji, da

je misijonsko delo skoro onemogočeno, ar je islam vsešerom največji sovražnik krščanstva. Toda tudi hinduizem krepko brani svoje položaje. Tema dvema se je zdaj pridružio ešče brezverski komunizem, ki nemre trpeti niti edne vere. Velika zavora za misijonsko delo je tudi moderni materijalizem i svobodomiseltvo, ki se je zaneslo v Indijo iz Evrope i Amerike. Ta napravi veliko škodo, ar vzeme ljudem smisel za vsako vero. Velika zavora so tudi razne protestantske ločine, ki razpolagajo z velikimi svotami penez.

Toda tudi družabno i družinsko življenje je pri poganaj tak vrejeno, da se ne more posameznik odločiti za kat. vero, ar je potem izobčen iz družbe, iz kaste i družine. Mohamedanska postava pa celo zahteva, da takšega, ki bi odpadno od islama, bujejo. To se ešče dogaja, čeravno oblasti jako pazijo. Što šče tedaj postati kristjan, mora biti pripravljen na največše žrtve.

Vse te zavore so velike ali neso nepremaglive, ar se moramo zavedati, da dela z misijonari Kristuš sam, ki je sam pravo, da je premagao svet. *Pač pa je nujno potrebno, da se povnoži število misijonarov!*

Za poedinca je težko se spreobrniti, zato pa je potrebno pridobiti za Kristuša cele družine, vesi pa rodove. To pa more doseči samo vekše število misijonarov. Da se premagajo zavore i da so ljudje zadostá povučeni, trbe vnogo časa i trüda, zato je posamezen misijonar skoro brez moči. Misijonarom kre strani pa morajo stati goreči domačini, katehisti. Oni so prav tak potrebni kak misijonari. Oni opravljajo delo, šteroga misijonari nemrejo ali ne vtegnejo.

V Assami je položaj malo bolši, ar nega toliko zavor i poganska vera ljudi ne zadržava od spreobrnjenja. Zato mamó lepe uspehe. *Toda tudi tñ potrebñjemo novih misijonarov, ar nas je vnogo, vnogo premalo!*"

Ivan Cigan, Assam, Indija.

III.

„Kristuš je še ne krao cele Indije. Med 370 milijoni prebivalcov je komaj kakše 4 milijone katoličanov! Vsi drugi še blodijo v zmotah poganstva. Kakše ogromne številke so to! Obvüpati bi mogli misijonarje, če ne bi znali, da bo Kristuš sam s svojov mogočnov rokov pomagao, da bo tak prle ali kesnej On krao tudi teh ogromnih milijonov. Vej prebiva že zdaj v skritoj podobi krüha na vsakoj misijonskoj postaji i dela za svojo končno zmago. Njegovo „kralevsko znamenje“, sv. križ, stoji po vsoj Indiji v dokaz, da si jo šče osvojiti.

Na veliki pondelek me je obiskao eden bramin i me proso. naj bi njemi razkazao cerkev i razložo podobe sv. križne poti. Ogledala sva si oltare. Nato sam njemi nekoliko razložo Kristušovo življenje i pojasno pomen posameznih postaj križne poti. Večkrat me je pitao, zakaj ga njegovi neso branili. Odgovorio sam njemi, da je bila takša vola boža. Šteo je tak strašno tr-

peti v zadoščenje za naše grehe. Gda sva prišla do dvanajste postaje, so se njemi oči orosile. Nekaj časa nato mi je pravo, da je to resan čudoviti Bog, da vmerje s trnjavov koronov na glavi, gda je v nebesaj najvišji krao. Od toga časa sva s tem braminom prijatela pa me večkrat obišče.

O kak bi se spremenilo stanje Indije, če bi zavladao nad njov Kristuš Krao! Na jezere i milijone nevolnih, zatiranih i nesrečnih bi bilo oslobojenih verig poganstva pa bi tak okusili, kak sladek je Gospodov jarem."

Joško Kramar, Krišnagar, Indija.

IV.

Že poznate Siamce iz pisem čč. sester uršulink, a samo bole izobražene Siamce. Jaz pa mam srečo živeti i delati med siromaškimi. Samo škoda, da vam moja pisma nemrejo jasno i nazorno pokazati toga življenja vbogih.

Koliko dela nas še čaka! Že 2000 let je skoro preteklo, kak je prišeo Kristuš na svet, da reši vse duše. Pa koliko milijonov duš je še, ki blodijo v tmici poganstva! Pogled na te milijone pa postane še bole žalosten, če od blūzi pogledamo v to pogansko tmico, gde vlada zapuščenost, obvūp, krvoločnost i nesreča. Milijon i milijon lūdi je vsaki den molijo malike, ki majo oči, pa ne vidijo, i vūha, pa ne čūjejo. Vbogo lūstvo, ki išče pri teh pošastih pomoči! I posledice? To lūstvo časti vsaki den šatana, sovražnika vsega dobrega i poštenoga. Kak bi moglo inači delati, kak pa njemi on zapovedava? Njihovi bonci, budistični dūhovniki jim razlagajo, da ne smejo klati nešternih živali, med njimi tūdi škodljivih i nevarnih. Življenje človeka pa nema nikše cene. Vsešerom je sama comprnija, nevernost i razvūzdanost. Zaistino žalostno dejstvo: Siam še ne pozna Kristuša Krala. Pa ne samo, da ga ne pozna, nego ga tūdi poznati nešče. Vsaka vera je dobra, se glasi njihov odgovor. Koliko časa bo še trpela ta okornost?

A ne obvūpajmo! Če ste dozday delali pa molili za misi-jone, podvojite vaše delo! Lūbi Bog ne bo zavrgeo to vbogo lūstvo, za štero je prelejao svojo dragoceno krv. Pride vōra, da se bodo tūdi Siamci v trumah spreobračali pa bo tūdi tū vladao Kristuš.

Joško Bevc, Siam.

V.

J. M. J.

Yunnanfou, 7. VII. 39.

Visokočastiti g. urednik!

Sporočam Vam veselo vest, da je sin Slov. Krajine, vsem dobro znani msgr. Kerec, imenovan za apostolskega administratorja čaotunške škofije. Najvišji cerkveni dostojanstvenik na Kitajskem msgr. Zanin (ima pod seboj 120 škofov) je izredno zadovoljen z njegovim delovanjem. Včeraj mi je poleg drugega tudi dejal: Msgr. Kerec se v vseh, tudi najkočlivejših vprašanjih in položajih zelo hitro znajde in s spretno roko in previdnim

načinom razreši teška vprašanja. Njegov organizatoričen duh je nenavaden. Pohvala visokega prelata je pa tudi čast našega slov. naroda. Tudi iz Čautuna samega prihajajo mnoga, zelo pohvalna poročila in ga je ljudstvo z vsemi častmi sprejelo za svojega pastirja. Te dni ga pričakujem tu v Junnanu, da mi da potrebna navodila, kako ga naj nadomestujem. Hkrati se bo pa tudi pogovoril z msgr. Zaninom o bodoči ureditvi nove škofije. Mislim, da zaenkrat ne bo mogel zapustiti Čautuna in Vas obiskati v domovini ter Vas poprositi za milodare, da se poplačajo velikanski dolgovi, ki so nastali pri zidavi te hiše. Upam pa, da bo ljubi Bog že zbudil nove darovalce, ki nam bodo pomagali. Potreba je res velika in kdor hitro da, dvakrat da, kajti obresti iz dneva v dan rastejo.

Najlepše Vas, preč. g. urednik, pozdravlja v Srcu Jezusa in Marije vdani
 Majcen Andrej, salez. duhovnik.

*

Da bi misijonari prodrli v vse kraje sveta, gde so potrebni, bi jih trbelo bar 50.000. Za njihovo vzdrževanje i plodno delovanje bi se moralo nabrati dobrih 100 milijonov Din. vsako leto.

EVANGELIUMI MESECA OKTOBRA.

NEDELA PO RISALAJ OSEMNAJSETA.

Vu onom vremeni: Stopivši Jezuš vu ladjico, prejk se je pelao, i prišao je vu svoj varaš. I ovo prinesli so k njemu z žlakom vdarjenoga na posteli ležečega. I videvši Jezuš vero njihovo, pravo je z žlakom vdarjenomi: Vüpaš se sinek; odpüščajo se tebi tvoji grehi. I ovo niki s pisačov pravili so vu sebi: ete blazni. I gda bi vido Jezuš mišlenja njihova, velo je: zakaj mislite hüdo vu vaši srcaj? Ka je leži povedati: odpüščajo se tebi grehi tvoji; ali pa praviti: stani gori i hodi? naj pa znate, ka Sin človeči ma oblast na zemli odpüščati grehe, teda je velo z žlakom vdarjenomi: stani gori, vzemi postelo tvojo ino idi vu hižo tvojo. I gori je stano, i odišao je vu hižo svojo. Videvši pa lüstvo zbojalo se je, i dičilo je Boga, ki je takšo oblast dao lüdem. (Mat. 9, 1—8.)

NEDELA PO RISALAJ DEVETNAJSETA.

Tisti čas gućao je Jezuš poglavnikom popovskim, i fari-zeušom po prilikaj govoreči: spodobno je včinjeno kralstvo nebesko k človeki krali, ki je napravo gostüvanje sini svojemi. I poslao je sluge svoje zvat pozvane na gostüvanje; i ne so šteli priti. Pali je poslao drüge sluge, govoreči: povejte tim pozvanim: ovo obed moj sam pripravo, teoci moji, i tüčne stvari so spomorjene, i vsa so gotova: hodte na gostüvanje. Oni so pa zamüdili: i odišli so, niki na marof svoj, niki pa na trštvo svoje; ti drügi so pa spolovili njegove sluge, i z obšalnostjov

ošpotane spomorili so je. Krao pa, gda bi to čio, razsrdo se je, i poslavši svojo vojsko, pogūbo je lūdomorce one, i "varaš" njihov je požgao. Teda veli slugom svojim: gostūvanje je toti gotovo; ali ki so bili pozvani, ne so ga bili vredni. Ite zato vō na križopotje, i šterekoli najdete, zovte je na gostūvanje. I vō idoči slugi njegovi na pot, vkūp so spravili vse, štere so najšli, lagoje, i dobre: i napunilo se je gostūvanje s sedečimi. Notri je pa prišao krao, da bi vido sedeče, i zagledno je tam človeka ne oblečenoga s svadbenim gvantom. I veli njemi: Prijateo, kakda si eti notri prišeo nemajoči gventa svadbenoga? On je pa zanejmo. Teda je velo krao slugom: zvežite njemi roke, i noge, i vržte ga vu vūnešnjo kmico: tam bode jokanje i zobno škripanje. Ar so vnogi pozvani; malo jih je pa odebranih. (Mat. 22, 1—14.)

NEDELA PO RISALAJ DVAJSETA.

Tisti čas bio je niki kralič, šteroga sin je betežen bio v Kafarnaumi. Te gda bi čūio, ka je Jezuš prihajao z Judeje v Galilejo, šo je k njemi i proso ga je, ka bi doli šo, i zvračo bi sina njegovoga, ar je začao merati. Pravo je zato Jezuš njemi: či znamenja. i čūda ne vidite, ne verjete. Veli njemi kralič: Gospodne, hodi doli prve liki merje sin moj. Pravi njemi Jezuš: Idi, sin tvoj žive. Vervao je človek reči, štere je pravo njemi Jezuš, i odišo je. Gda bi pa že doli šo, slugi so pred njega pribežali, i nazvestili so govoreči: ka sin njegov žive. Zvedavao je zato vōro od njih, v šteroj njemi je ležej gratalo. Pravili so: ka včera j v sedmoj vōri je nihala njega trešlika. Spoznao je zato oča, ka je ona vōra bila, vu šteroj je velo njemi Jezuš: sin tvoj žive. Vervao je on, i cela hiža njegova. (Jan. 4, 47-53).

NEDELA PO RISALAJ DVAJSETA I PRVA.

Tisti čas pravo je Jezuš vučenikom svojim priliko eto: Prispodobno je včinjeno kralestvo nebesko k človeki krali, ki je šteo račun činiti s svojimi slugami. I gda bi začao račun činiti, postavljeni je pred njega eden, šteri je dužen bio njemi deset jezer talentomov. Gda bi pa ne meo, odket bi plačao, zapovedao ga je gospod odati, i ženo njegovo, i sini, i vsa, ka je meo, ino plačati. Doli spadnovši pa on sluga, molo se je njemi, govoreči: mej potrpljenje z menom, i vsa ti plačam. Smilūvo se je pa Gospod nad onim slugom, odpūsto ga je, i dug njemi je engedūvao. Vō idoči pa on sluga, najšeo je ednoga s svoji službeni tivarišov, ki je dužen bio njemi sto sodov; i zgrabivši davio ga je govoreči: plačaj, ka si dužen. I doli spadnovši te službeni tivariš njegov, proso ga je govoreči: potrpljenje mej z menom i vsa ti plačam. On je pa nej šteo; nego je šo i vrgo je njega v temnico; dokeč bi dug plačao. Videvši pa njegovi službeni tivarišje, štera so se dogodila, jako so se razsrdili, i idoči pripovedavali so gospodi svojemi vsa, štera so včinjena.

Teda je prizval o njega gospod njegov, i veli njemi: sluga nečamuren, ves dug sam ti odpüsto, da si me proso. Nešli se je trbelo zato i tebi smilüvati nad tvojim slüžbenim tivarišom, kak sam se i jaz nad tehom smilüvao? i razsrdivši se gospod njegov, dao ga je hoharom, dokeč bi ves dug plačao. Tak i Oča moj nebeski včini vam, či ne odpüстите vsaki brati svojemi s srca vašega. (Mat. 18, 23—35.)

NEDELA PO RISALAJ DVAJSETA I DRÜGA.

Tisti čas idoči farizeuše tanač so držali, ka bi vlovili Jezusa vu reči. I poslali so k njemi vučenike svoje z herodijanci, govoreči: Vučiteo, znamo, ka si pravičen, i pot božo po pravici včiš, i nemaš pazke na nikoga: ar ne gledaš na peršono lüdi: povej nam zato, ka se tebi vidi? jeli je slobodno dačo dati casari ali nej? Spoznavši Jezus jalnost njihovo, veli: ka me sküšavate skažlivci? pokažite mi dačni pejnez. Oni so pa prikazali njemi eden sod. I pravi njim Jezus: čidi je kejp ete, i napisek? Velijo njemi: casarov. Teda veli njim: dajte zato, štera so casarova, casari, i štera so boža, Bogi. (Mat. 27, 15—22.)

IZ ŽIVLENJA SV. TEREZIJE.

Oktobra 15. obhajamo god velike španjolske svetnice, karmeličanke sv. Terezije iz Avile. Na zapoved svojega spovednika je napisala svoje življenje. To je edna debela kniga. Vzemimo ž nje deo 26. poglavja, šteri se etak glasi:

„Za edno najvejši milost, štere mi je Bog poklono, držim srčnost, pogum proti hüdim dühom. Kajti nespametno je, če düša obväpava i se drugoga boji kak božega razžalenja. Vej pa vsegamogočnoga krala i oblasti punoga Gospoda mamó, ki vse zmóre i komi je vse podvrženo. Nemamo se zato ničesa bojati, če na poti pravice i s čistov vestjov hodimo pred Njegovim svetim veličanstvom. Za to pa, ka z nikim ne razžalim tistoga, ki me vsaki trenutek lejko vniči, želem vse mogočo bojazen; kajti, če je bože veličanstvo z nami zadovolno, brez svoje pogübe nas nikaj ne more napadnoti.

Na to bi lejko ugovarjali: Že, že, a kde je tista pravična düša, štera bi se Bogi v vsem dopadnola i štera bi se ne mela ničesa bojati? Moja je že ne takša, nego jako slabotna, nikaj vredna i puna z vsemi nevolami. Samo ka Bog ne ravna tak z nami, kak lüdje; On pripoznava naše slabosti. Düša lahko spozna, če Boga zaistino lübi; to more sklepati z jasnih znamenj, štera opazi na sebi. Ki so v te stan prišli, pri tistih lübezen ne ostane skrita, kak pri začetnikih, nego v vroči želaj i hrepenenjaj se odkriva, da bi mogli Boga gledati. Za takšo düšo je neprijetno, mučno, i prava mantrača vse, ka se ne opravlja z Bogom i za Boga, niti v miri ne najde pokoja, ar čüti, da je daleč od pravoga mirü. Jasno je, da se prava lübezen ne da skriti.

Pri nekoj drugi priliki se je zgodilo, kda sam mela v nekoj zadevi velike neprijetnosti (ta zadeva je ustanovitev samostana sv. Jožefa) i ogovarjanje sam mogla prestati, štero se je v celom mesti (Avila), kde prebivam i v celom redi na mene vsipalo i tudi zavolo drugi vzrokov, sam se vnogo starala i bila nemirna. Te mi je etak pravo Gospod: „Ka se bojiš, ne veš, da sam Vsegamogoči, spunim, ka sem oblübo.“ I sledkar se je resan spunilo. Jaz sem se pa včasi tak okrepila, da bi bila pripravljena sprejeti šče druge naloge i sebe ponovnomi trplenji izpostaviti, če bi šče telko trüda mogla prenesti, naj morem samo

Sveta Terezija iz Avile.

Gda je vmrla, je süho drevo ozelenelo v znamenje njene velike lübezni do Jezuša. Njeni god obhajamo 15. oktobra.

Bogi služiti. Takši nagovori pridejo tak pogosci, da niti ne morem povedati. Te reči me večkrat karajo, štere te slišim, kda kakše nepopolnosti včinim i bi mogle mojo dušo ščista vničiti. A nasprotno, pobolšanje rodijo, ar bože veličanstvo kda kara, te tudi zdravi.

Pri drugi prilikaj mi Gospod na pamet prinaša stare grehe, posebno te, kda mi kakšo zvinredno miloščo šče podeliti. Te se tak vidi duši, kak da bi že pred istinskov sodbov stala; pravico tak svetlo spozna, ka niti ne ve kama bi zbežala. Pri drugoj priliki me je opozarjao na nevarnosti, stere so protile meni ali drugim osebam i na vnoge druge reči, štere so se vse spunile, čeprav za dve ali tri leta.

Najbole varno znamenje, kak mi je Gospod večkrat povedao, je to, če celo dušo odkrijemo pred spovednikom i njemi naznanimo vse milosti, štere nam Bog deli. Spovednik pa more biti vučen. Jaz tudi tak delam, ovak ne bi bila mirna. Niti ne bi bilo dobro, če bi me ženske, ki smo nevučene, štele sebe pomiriti. Takša pokorščina nikdar ne škodi i vsikdar hasni."

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSP. JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI)

Šesta blaženost.

„Blaženi, šteri so čistoga srca, ar bodo Boga gledali.“

I. Bistvo te blaženosti.

Ta čistost srca pomeni: biti brezi greha, naimre brezi greha telovnoga poželenja i poleg toga obsega tudi tisto čistost v čutenji, v srci, v mišlenji i v namenaj i tisto preprostost srca, štera brez ovinkov naravnost išče samo Boga.

Ta čistost obstoji v tom, da očistimo i iztrgamo iz srca vsako samolubje i da se v istini popolnoma obrnemo k Bogi. I komaj te, gda se združimo z Bogom, zádobi ta čistost svojo popuno lepoto i sijaj, kak tudi kristal komaj te prav zablišči v svojoj čistosti, gda ga presvetijo sunčni traki.

Tak obstoji ta čistost na ednoj strani v tom, da se oslobodimo i očistimo od greha, na drugoj strani pa, da se v svojem deli i mišlenji združimo z Bogom.

II. Nagibi.

Nagibi, da se trudimo za čistost srca, so v obečanj: „Boga bodo gledali“, i pred vsem v tom, da bodo večno deležni neposrednoga gledanja Boga. Gledali bodo bože lice nezakrito. Premislite, ka se to pravi i ka to v istini pomeni: lice neskončne Istine, Lepote i Dobrote gledati! Kakša čast, kakša sreča i kakša radost! Kem vekša i popunejša je bila čistost ti na na zemli, tem tesnejše bo tam združenje. Kak pravi sv. Janoš apoštol, so čiste, deviške duše v najsijajnejšem deli nebeskih prebivalcov i najodličnejši sprevodniki Agnjecovi. Nekaj te odlike čutijo čiste duše že ti na zemli, ar so v posebnoj meri deležne bogastva božega v spoznanji, v lübezni i veselji. Čistost sama je že šama po sebi bogastvo jakosti, ar si je nišče nemre pridobiti brezi zametavanja sveta, brez premagüvanja samoga sebe, brez molitvi i poniznosti.

Bog vidi v ogledali čistosti svojo lastno čistost i lepoto i se nagne pun dobrohotnosti do nje. Tak čista srca na zemli vživajo bože zavüpanje i v večnosti gledajo boži obraz.